

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. Варна, 09.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Павлина Г. Димитрова

Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Геновева Хр. Ненчева
в присъствието на прокурора Ст. Г. Як.
като разглежда докладваното от Десислава Ст. Сапунджиева Въззивно частно наказателно дело № 20213000600402 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.341, ал.1 във връзка с чл. 313 и следващите от НПК.

Окръжен съд гр.Добрич, по реда на чл. 306, ал. 1,т.1 от НПК, с определение №266 от 02.11.2021г., постановено по ЧНД №385/2021г. по описа на същия съд, на основание чл.25, ал.1 във вр. с чл.23 ал.1 от НК е групирал наложените на осъдения К. С. Д. наказания по влезли в сила съдебни актове както следва:с определение № 42 от 10.08.2018г. по НОХД 225/2018г. на БчРС от шест месеца „лишаване от свобода“, което на осн. чл.66 ал.1 от НК е отложено с изпитателен срок от три години и признатото и прието за изпълнение наказание с решение №44 от 31.08.2021г. по ЧНД №302/2021г. на Окръжен съд гр.Добрич от четири години и десет месеца „лишаване от свобода“ при първоначален „общ“ затворнически режим. Съдът е наложил най- тежкото от двете наказания, а именно четири години и десет месеца „лишаване от свобода“. На осн. чл.24 от НК е увеличил определеното общо най- тежко наказание с три месеца, като общо определеното наказание от пет години и един месец е постановил да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим. На осн. чл.25, ал.2 е приспаднала изтърпяната част от признатото и прието за изпълнение наказание по ЧНД № 302/2021г. на ДОС, считано от 18.12.2019г. На осн. чл.23, ал.3 от НК съдът е

присъединил изцяло към така определеното наказание „лишаване от свобода“, наказанието „глоба“ в размер на 300 дневни вноски, като една вноска е в размер на 20 злоти, наложено с присъдата на полския съд /призната и приета за изпълнение с решение по ЧНД № 302 /2021г. на ДОС/.

Срещу така постановеното определение, в частта му относно приложението на чл.24 от НК е постъпила жалба от осъдения Д., чрез неговия процесуален представител-адв.С.. Считайки, че определеното общо наказание е достатъчно високо по своя размер, същият моли съда да отмени определението в частта досежно неговото увеличение с три месеца и определения „строг“ режим на изтърпяване. Като основание се сочи изминалия дълъг период от време от осъществената престъпна дейност по признатото за изпълнение решение и влошеното здравословно състояние на осъдения.

В съдебно заседание жалбата се поддържа на изложените основания. Представени са писмени доказателства за заболяване на жалбоподателя.

Представителят на АП-Варна счита жалбата за неоснователна, а определението за правилно и законосъобразно. По отношение на представените медицински документи се излагат съображения за тяхната неотнositимост към настоящото производство.

В своя защита осъдения Д. описва своето здравословно състояние и заявява, че съжалява за това, което е извършил.

В последната си дума пред въззивния съд осъденото лице желае да му бъде извършена пълна кумулация, като определеното общо наказание да не бъде увеличавано.

След преценка на изложените в жалбата доводи и изразените становища на страните в хода на въззивното производство пред АС-Варна, както и след цялостна служебна проверка на определението, на основание чл. 313 и чл. 314 НПК, съставът на Апелативен съд - Варна намира следното:

Жалбата е допустима, подадена е от страна, притежаваща процесуално призната възможност за това и в предвидения от закона срок, а разгледана по същество е основателна по следните съображения :

Осъжданията, имащи отношение към допуснатата кумулация са следните:

1. С определение №42 от 10.08.2018г. по НОХД № 225/2018г. на РС-Балчик, за извършено деяние на 09.03.2018г., К. С. Д. е признат за виновен за извършено престъпление по чл.234 ал.1 от НК, като му е наложено наказание шест месеца „лишаване от свобода“, което на осн. чл.66 ал.1 от НК е отложено с изпитателен срок от три години. Присъдата е влязла в сила на 10.08.2018г.

2. С решение №44 от 31.08.2021г. по ЧНД № 302/2021г. на Окръжен съд гр.Добрич е призната и приета за изпълнение в Р България– Присъда от 25.06.2021г. по дело № IV К 82/20 на Окръжен съд гр.Гданск Р Полша, за извършени на територията на Р Полша в периода от месец март 2010г. до

21.09.2014г., три престъпления по чл.204 § 2 вр. с 12, вр. с чл.65 § 1; чл.204 § 2 вр. с чл.65 § 1 вр. с чл.33 § 1, 2 и 3; чл.189а § 1 вр. чл.204 § 2 вр. с чл.11 § 2 вр. с чл.12 вр. с чл.65 § 1; чл.11 § 3; чл.189а § 1 вр. с чл.65 § 1 вр. с чл.33 § 1, 2 и 3 от НК на РПолша. С признатата присъда му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в общ размер на четири години и десет месеца и обща „глоба“ в размер на 300 дневни вноски, като една вноска се равнява на 20 злоти. Присъдата на полския съд е влязла в сила на 13.08.2021г. С решението на ДОС, на основание чл.57,ал.1,т.3 от ЗИНЗС е определен първоначален „общ“ режим на изпълнение на наказанието. На осн. чл.12,ал.9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС е приспаднал срока през който е бил задържан, считано от първоначалното му задържане под стража - 18.12.2019г. до момента на фактическото предаване на К. С. Д. от РПолша на РБългария за изпълнение на наложеното наказание. Това решение е влязло в сила на 15.09.2021г., като Окръжна прокуратура гр.Добрич е уведомила ДОС, че е получено и приведено в изпълнение влязлото в сила решение на ДОС, с което К. С. Д. е осъден на четири години и десет месеца „лишаване от свобода“ при първоначален „общ“ режим, с начало на наказанието 18.12.2019г.

Изводът на първоинстанционния съд, че престъпленията по посочените две дела са били извършени преди деецът да е бил осъден с влязла в сила присъда за което и да е от тях е правилен и съответен на наличните по делото писмени доказателства - справка за съдимост с приложения към нея бюлетини за осъжданията. Това обуславя приложението на чл. 25, ал.1 вр. чл. 23, ал.1 от НК. Съдът е определил общо наказание, като е наложил най-тежкото наказание от четири години и десет месеца „лишаване от свобода“.

Окръжният съд е приел, че в случая са налице предпоставките на чл.24 от НК и е завишил определеното общо наказание с ТРИ МЕСЕЦА. За да стигне до този извод, съдът е приел наличието на множество предходни осъждания на Д., продължителния период от време на осъществяване на престъпните деяния, като е приел, че същите характеризират осъдения като лице с висока степен на обществена опасност.

Въззивният съд не споделя достигнатия правен извод.

На първо място следва да се отчете, че са налице формалните предпоставки за приложението на чл.24 от НК, доколкото наложените наказания са от един и същи вид „лишаване от свобода“.

Тази предпоставка сама по себе си не е достатъчна за приложението на чл.24 от НК. За да бъде увеличено наказанието, следва определеното общо наказание да е несправедливо и несъответно на съвкупността от престъпните деяния и със същото да не могат да се постигнат целите на наказанието по чл.36 от НК.

За да достигне до извода си за необходимост от приложението на чл. 24 от НК, първоинстанционният съд е акцентирал върху криминалното досие на осъдения и неговите многократни осъждания. Настоящият състав изразява несъгласие с този извод. Видно от данните за съдимост, по отношение на Д. е

осъществена наказателна отговорност за извършени три престъпления за периода от 2012г. до 2018г., приключила с влезли в сила съдебни актове, като двете от тях са включени в съвкупността. По отношение на останалите четири присъди, за същите е настъпила реабилитация и амнистия, които заличават осъждането и отменят за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане.

Проверявания съд не е отчел, че за приложението на чл. 24 от НК, значение има не само броят на предишните осъждания, но и размерите на наложените по тях наказания, които осъденият е търпял до групирането им, съотношението между наказанията и периодът на извършване на престъпленията. Възможността за увеличаване на определената най-тежка санкция, която "поглъща" по-леките наказания в рамките на съвкупността, е насочена към постигане на справедливо наказание, което да изпълнява целите на наказанието по чл. 36 от НК. Тя се прилага по преценка на съда и не е обвързана с изрично искане за това от страна на обвинението и с неговата процесуална позиция.

В конкретния случай, включеното в съвкупността наказание по споразумение от 2018г. е „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, отложено на осн. чл.66 от НК за срок от три години. По отношение на предходното осъждане по НОХД №117/2012г. за извършено престъпление по чл.130,ал.1 от НК, осъденият е освободен от наказателна отговорност, като му е наложено административно наказание.

Различно е положението само по последната влязла в сила на 13.08.2021г. присъда, която с решение № 44 от 31.08.2021г. по ЧНД №302/2021г. на Окръжен съд гр.Добрич е призната и приета за изпълнение в Р България. Видно от същото, с Присъда от 25.06.2021г. по дело № IV К 82/20 на Окръжен съд гр.Гданск Р Полша, за извършени на територията на Р Полша в периода от месец март 2010г. до 21.09.2014г., три престъпления по чл.204 § 2 вр. с 12, вр. с чл.65 § 1; чл.204 § 2 вр. с чл.65 § 1 вр. с чл.33 § 1, 2 и 3; чл.189а § 1 вр. чл.204 § 2 вр. с чл.11 § 2 вр. с чл.12 вр. с чл.65 § 1; чл.11 § 3; чл.189а § 1 вр. с чл.65 § 1 вр. с чл.33 § 1, 2 и 3 от НК на РПолша на въззивника му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в общ размер на четири години и десет месеца и „глоба“ в размер на 300 дневни вноски, като една вноска се равнява на 20 злоти.Видно от присъдата, същата е три деяния, извършени за периода от 2010 до 2014г. на територията на РПолша, квалифицирани от полските съдебни власти като трафик на хора, с цел

използване за развратни действия, използвайки принуда и състояние на зависимост на две лица, представляващи постоянен източник на доходи и постигната финансова печалба/вж Решение на л.71 от първоинстанционното дело/.

Това поставя въпроса дали определеното по тази присъда наказание, което драстично се разминава по своя размер от останалите, не би могло да осъществи целите по чл.36 от НК. Налице е усложнена престъпна дейност, която е санкционирана с достатъчно по своята тежест наказание. В този случай, когато е налице чувствителна разлика между двете наказания включени в съвкупността, прилагането на чл.24 НК се явява ненужно и явно несправедливо, тъй като обезсмисля признат от законодателя институт на поглъщане на наказанията при престъпления, осъществени в съвкупност и налагане на по-тежкото от тях.

Наследващо място следва да бъдат взети предвид данните за утежненото здравословно състояние на осъдения, за което са представени доказателства пред въззивната инстанция. Осъденият е диагностициран с диабет през 2008г., като видно от издаденото медицинско направление от 05.11.2021г., заболяването подлежи на постоянен медицински контрол и изпълнение на съответен хранителен режим.

Настоящата инстанция намира, че след преценката на цялостната престъпна дейност на осъдения, на данните за предходното му осъждане и изтърпени наказания, за броя и вида на наказваните престъпления, поначало се налага изводът за една сравнително висока степен на обществена опасност на осъдения и на неговата разнородна престъпна дейност. Същевременно обаче, изложените по-горе съображения относно характеристиките на включените в съвкупността престъпления, параметрите на тяхното санкциониране и утежнено здравословно състояние, дават основание за преценката, че определеното на Д. общо наказание от четири години и девет месеца „лишаване от свобода“ съдържа достатъчен превъзпитателен и предупредителен потенциал, поради което целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл.36 от НК, не оправдават допълнителното му увеличаване. Същото е достатъчно за постигане на съответните положителни промени в съзнанието на осъдения и превъзпитаването му към спазване на законите и на добрите нрави. Увеличаването му с три месеца е неоправдана наказателна репресия.

В този смисъл е налице заявеното в жалбата нарушение на

материалния закон, което предпоставя изменение на атакуваното определение чрез отмяна приложението на чл.24 от НК и определения „строг“ режим на изтърпяване на наказанието, което съдът може да направи в рамките на правомощията си по чл. 306, ал.3, вр. чл. 337, ал.1, т.1 НПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ определение №266 от 02.11.2021г., постановено по ЧНД №385/2021г. по описа на Окръжен съд гр.Добрич, КАТО **ОТМЕНЯ** същото в частта, досежно приложението на чл.24 от НК и увеличаване на определеното общо наказание с три месеца и определения „строг“ режим на изтърпяване на наказанието.

ПОТВЪРЖДАВА определението в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____